

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasom: 1 milimeter višine s širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, Baučna obvestila, poslana, osmrtnice vsa bila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22,50 L.

Leto III.

GORICA, dne 1. januarja 1924.

Št. 1.

Srečno novo leto, po noči in po dnevu!

Kume in Kumare.

Kume: »Buh Vas štrafej, anka Vas, krku cejta žje nisva šrajela včep. Pej vse duobru jen duoste Vam Buh dej komare ze nuovu lejtu!«

Komare: »Anka Van Kume. Pej nje samu Van, ma anke Čukaven pūpkam jenu fantan. Buh me dej forte duobru lejtu ze neguqve kompaziejone.«

Kume: »Jemaste režuon! Vsem duobru, Čūke forte klūn, jen pūpam muočne porhaste srajce nu bragječe. Nu dan jeh je trkaj uoklūvov nu uo brau, de jem nej uostalu nanka anoj bouhe u srajcah.«

Komare: »Buže ubne jen anka mi družce, stari, smo jeh fuorte duoste uod njeha, uoblast ga mječe. Zetu je prov de auguriraste vsem kraševcem nu trštinam šaldo malu mizerje brez »bola« me karote, kapus, bige, šjelen, jenu patate.«

Kume: »Ma pej anke duobre uoči, ze ga brat jen duober želuodec, bulše uod porkota.«

Komare: »Altroke kume; anka jest želin vsen malu mraza pa forte kalorja, malu tpoža nu uo bjene fešte...«

Kume: »Jenu trku vaporju u Pontefranko, de buojo revjerati do Opken jen Šežane, ze jeh tam skarigjerat, anka če nej deputatu ze tu skomanširar.«

Komare: »Ha, ha! Če be blu tu muoč, njehi fant pūpe rengo pod pasko, ke gre zvečjer za pumtaiment.«

Kume: »Srute, ubuoge, nej buo forte bulše ze nej. Kej praveste komare?«

Komare: »Ke prej! Z Bugar nu vsem včep!«

Gorica 1. januarja 1924.

Ze zopet je prišlo novo leto, hvala Čuku na palci, ki je pomagal z dovtipi skozi vse križe in težave, četudi je radi tega skoraj dvojezičen postal, kar pa sam Bog nus obvaruj, ker še samo z enim jezikom tako pika in bode in seka, da so mu radi teh lasnosti že parkrat zastonj reklamo delali.

To je pa tudi vse, kar je Čuk na palci dobil zastonj preteklo leto, odkar je gospoda »Bohlonaj« povožil tisti vlak, ki pelje vojno odškodnino in ki namerava priti na mesto v letu devetnajststo štiriin... osemdeset, če Bog da in sreča junaška in bodo današnji otroci z bradami kralja Matijaža okoli hodili in že kifajsko govorili, če do fedaj že tisoč družin odlokov ne pride. Torej Čuk ni nič zastonj dobil, pač pa je mnogo zastonj dal, da je sam skoraj gol ostal.

(Venderigola in Piazza)

Če mi auguro
prvo de anno,
prav rada faco,
a tutti senori
anne naranco,
sekondo pa bori
ve mando io, per noštro šor Čuk!
E zo le takse brute, pod brv ke vadi smuk
pa dacjo fa presnjete, ze kuoga je, zekaj?
ke vadi vse tutto — indrijo nezaj!

Pa mi auguro
a tutta la žente
fortuno tako
in vina na biente,
ke čimiži krepi,
ki niso per nente,
mi kvešto vojo, per noštro šior Čuk!
E zo le strade brute, ke dela trku muk,
pa anke forte piova, jen zmiran direndaj,
ke vadi vse tutto — indrijo nezaj!

E mi auguro
forte lavoro,
manještre grase
jen guorko vsem župo
e buone klobase
pa fantam
Tu baba vošči, per noštro šior Čuk!
E zo vsi kolfuzjoni, jen šužo vsi klubuk,
nej fénta Čuk mizer'jo in forte šraje zdaj:
ke vadi vse tutto — indrijo nezaj!

Teja v bodoče ne bo več. Kdor se hoče smejati, rožati in podobne reči vganjati, naj si olajša možnjček za tistih par beličev, da Čuku golfanec zaveže, škrb za tre, sovji dá za krilce in polento, bluzo in solato, pa sam si mora včasih perje malo prenoviti, kako cigaro pokaditi in dobre volje biti.

Ko bo enkrat vse to brez parlamenta v redu (v tem oziru se Čuk strinja z Mušolinjem), Čuk vesel stopi v novo leto z desno nogo naprej, da bo več sreče in dobre volje in vošči prodajalcem, naročnikom, sotrudnikom in bralcem toliko reči, da jih največji voz ne drži.

In sicer voščim naši tiskarni, da bi delali kot v kuki tovarni, same Čuke noč in dan. Voščim naši upravi, da bi bili vsi zdravi, da bi samo Čuka razpošljali in nikoli ne nehali. In naši pošti, da bi bolj urna bila, da bi vsako uro imena pošil ne izpremenila. Voščim našim razprodajalcem, da ga prodajo tisočero, zaslužijo litric nevrhano mero. Voščim se bralcem predragim, predobrim, preblagim, da ko ga berò, vse skrbi jim gredò, še revmatizem izgine, jim čas naglo mine. Voščim dopisnikom in jih povprašam, dobro prevdarite, to le naglašam, če mislijo dolgo tako brez možgani, čez kati, pisariti kar tju vendan. Kdor kaj načetka, še cekina ne velja, če Micka noče hoditi pet, novica ni za celi svet; če Nežka Tonca ne mara, naj jo Čuk za to pakaru; če Lojski zdaj gori srce, že vsa dežela to naj vé. Voščim dopisnikom mnogo soli, dopis vsak naj manje po blafu smrdi.

Voščim potem vsem, ki so brali Čukov koledar, da dobi vsak vsaj po eno nagrado v dar. (To bo malo težko, nagrade so tri in ne stol) Voščim, kdor to si želi, da vojno odškodnino dobi in si Čuka naroči. Kdor se s politiko ukvarja, mu voščim, da ga presjekl slovensko nagovarja. In kdor otroke ima, da v šoli tako govori se kakor doma. In kdor po sodnijah se potika, da po slovensko pouči sodnika. In kdor v Gorici štucuno drži, da od jutra do večere ni konca ljudi; Sploh voščim vse stvari, ki si jih kdo poželi. Na vrh še zadnji februarjev dan, dobi, ki leto daljše naredi. In če hoče vse, kar bo med letom v koš zletelo, ako se mu preveč ne bo zdelo, lahko odnese, nasuje v korita in s tem tri svinje debele opita.

Čuk na palci.

CESAR VILJEM IN NJEGOV OSEBNI ZDRAVNIK.

»Povejte mi, dragi,« je vprašal cesar Viljem svojega osebnega zdravnika, »koliko ljudi ste že vi pomorili v svoji praksi?«

»Odkrito povedano, Veličanstvo,« je odvrnil ta, »okrog tri milijone manj nego Vaša visokost.«

Grajski oskrbnik.

Te vrste možje so tudi zelo spoštovani od kmetov, ki se jih večina zelo boji, da se jim ne zamerijo. Vsako uslugo ali kaprico jim siromaki kar na mah zvršijo. Oskrbnik lahko kmete graščaku zatoži, da so drva v njegovem pobirali, morja kak meter trave preveč pokosili ali, da so, se krave na njegovem pasle. Grajski oskrbnik nekega trga na Notranjskem bi bil rad šel na se nožet, a je bila prevelika voda. Na bregu je stal kmetič in cepil drva. Njega je naprosil, naj ga ponese čez vodo na ono stran. Kmetič se je pohlevno odkril in takoj zadel debelega gospoda na hrbet. Ko sta bila že sredi vode pravi gospod: »Nič se ne bojte, ko bom vnovič oskrbnik. Vam bom to uslugo desetero povrnil.«

Kmetič: »Kaj! Vi niste več oskrbnik?«

Gospod: »Seveda ne! Kaj ne veste?«

Kmetič ni čakal konca, marveč butnil gospoda v deročo vodo rekoč:

»Tako, kudar boste vnovič oskrbnik, Vas bom pa naprej nasel.«

Milostni falotje.

Friz Čužek je bil gizdala in se je kot tak tudi šopiril. Z vsakim je govoril od vrha navzdol in se smatral zelo visocega. Žal mu je bilo, da ni bil pod srečnejšo zvezdo rojen, morda grofovsko, baronsko, viteško ali kaj sličnega. Dejali pa so mu nekateri, da jim je po ponašanju zelo podoban. Nekega dne so je napotil iz svojega rojstnega trga na Dunaj. Oblekel se je elegantno, kupil usnjate rokavice in očali je nosil samo na desnem očesu.

Ko je vstopil v hotel, je takoj z vso prijaznostjo skočil k njemu vratar in ga vprašal:

»Milostivi gospod želi sobo?«

»Da, najfinejšo,« je odgovoril Čužek.

V prvem nadstropju se mu je laskala sobarica in vprašala milostivega gospoda, koliko časa, da ostane, hlapec ga je istotako častil in mazal z milostivim. Seveda je bil Čužek prepričan, da ga smatrajo za kako visokost ali še več. Zato se je še bolj ošabno in samozavestno nosil in obnašal. Po ulicah, je držal glavo pokonci, trdo, kakor marioneta. Opol dne se je povrnil v hotel, v dvorano prve vrste na obed. Da bi pokazal svoje visoko plemstvo, je celo riž iz juhe z vilicami lovil in v usnjatih rokavicah. Njegov sosed je naročil natakarju belega vina, nakar mu je ta odvrnil, »da Vaša milost! Nekemu drugemu je istotako »tituliral.« To pa je bilo našemu vaškemu Frizu preveč. Pocukal je natakarja v stran rekoč: »Čujte natakar, kaj so ti gospodje vsi plemiči?« Natakar: »Kaj še, eden je trgovec, drugi komi i. t. d.« Čužek: »No in Vi ime-

nijete vse s predikatom »Vaša milost!«. Natakar: »Ja kaj hočete! Samo, da več napitnis ne pade. Pri nas je vsak pritepeni falot »Vaša milost.«

Čužek je hitro posrebal in odšel iz dvorane.

NEDELJSKI LOVCI.

(Resničen dogodek.)

Kaj se vali, kaj mrgoli
Po tej blatni cesti? —
To je pristnih lovcev roj
Ki danes gre v težki boj.
Psi najboljši so fermači
Tud' dobri so ti priganjači,
In tudi takšni
Ki radi pijejo na škrok
So zbrali se v ita lovski krog.
Ali junak je nad junaki
Le stari lovec — bojer Rok.
In da bo tim večji »get«
Povabljen bil je tudi
Mojster pušk in »bičiklet.«
Ko dobro so se okrepčali
V ludi boj so se podali.
Gorje vam srne in srujaki
Pred takšnimi junaki.
Gorje pičoce jerebice
Kotorni prepelice
Gorje vam zajci vi uhati
In gamsi vi bradati!
Stopite zdajci vsi na plan
Ker bliža se vam sodni dan!
Gorjel Stokrat gorje!
Samozavestno so lovci se držali
In le o plenu so premišljevali,
Ormi in poka na ves glas
Da čuje se v daljno vas.
Mnogo svetla so prehodili
Al' nič še niso ustrelili.
»A čuj, kaj v grmu tam šumi
Sigurno zajec tam čepi?«
Na tiho mislil si je Rok.
»Mogoče pa je kak fazan,«
Jo menil rodoljubni naš meščan.
»Gospodje, prosim vas pozor
»Letavine« tu mnogo se dobi
Poglej, kako se maje bor,«
Župan modro spregovori.

Pik — pok — pok...
Spogledajo se lovci vsi
Ker padli so kar strelji tri.
Al' dolgoulec ta rujavi
Se spustil je v divji dir.
In jo urno brisal po planjavi
Kot gnil ga sam bi črn ludir.
A za prisrčni jim pozdrav
Je z repčkom malo pomigljav.
Vsi k grmu zdaj hité
Pogledat kaj zgodilo se.
Čujte drugi bralci me,
Ker čisto gola je resnica:
V grmu mrtva je ležala
Županova je pesica.
Sedaj po celi vasi
Jeziki zlobni govorijo
Da župán je sklical
Sodno komisijo,
Ki ona točno nam pové
Kdo morilec grozni je.
Kdo je sprožil
Smrtonosni strel,
O tem kasneje
Čuk vam bo zapel.

RIGOLETTO V ZAHODU.

Gospa Strudeltopf, pristna Nemka je bila na potovanju po Italiji. V neki restavraciji v Florenci se je v 00 zaprla, ni pa mogla več odpreti zapaha, nakar je na vso moč kričala in tolkla po vratih: »O Tio! sono dentro cineriegoletto!«

V KOPALIŠČU.

Gospodična (ki se potaplja):
»Na pomoč, na pomoč!«
Nek mladenič, ki je priplaval do nje: »Dajte mi Vašo roko gospodična...«

Gospodična: »O z vsem veseljem, toda govorite poprej z mojo mamó.«

INFORMACIJE.

»Imate Vi brata?«
»Da gospod, imam enega!«
»Samo enega?«
»Kajpada, samo enega.«
»Čudno! Sinoči sem to vprašal Vašo sestro, a ona mi je dejala, da ima dva brata.«

Kje je popotni mož?

Popotnik pride čez goro
od doma vzel je slovo.
In kamor se oko ozre
povsod se mu nov svet odpre.
Tud' tukaj luna rudeči,
kolibe májo tud peči;
a on nobene našel ni,
ker 'zgubil se je sred' vasi.

Kdor ga najde, naj priloži še lire tri,
da po pošti lepo knjigo »Čarovnica« dobi

Naslov: NARODNA KNJIGARNA, ulica Carducci 7.
Gorica (v hiši Goriške Ljudske Posojilnice.)

V medenih dneh.

Soproj (svoji novi ženki): »V kuhanju se mi zdi, draga Panica, nisi še popolnoma dobro podkovan.«
Soproga (malo neveljno): »Saj ni res. Tri dni sva že poročena, a te je mej tem samo enkrat trebul bolel.«

Šaljiva vprašanja

- S kom začenuje igre?
(S črko I.)
- Kako se dobi petrolej in kako jesth?
(Napravi se luknja v zemljo; če priteče kaj, je to petrolej in če ne priteče nič, je to jesit.)
- S čim lahko umiješ tigra?
(S smrtno nevarnostjo.)
- Kdo je mački najbolj podoben?
(Maček.)
- Kaj je bilo prva obleka človekova?
(Šlapa, pod katero je bil že Adam.)
- Kaj je polovica zemlje najbolj podobno?
(Druga polovica.)
- Več ljudi je igralo celo noč; ko so nehali, so videli, da so vsi na dobičku. Kako je to?
(Bili so godci.)
- Kdo preživi vse življenje v gostilni?
(Krčmar.)
- Med katerimi besedami spada podveza?
(Med veznike.)
- S čim se konča vsak roman?
(S piko.)
- Kaj lahko pogosto izgubimo, a vedno nosimo s seboj?
(Glavo.)
- Pri katerem delu našega telesa je vse narobe?
(Pri nosu, hrbet spredaj in korenito zgoraj.)
- Povejte mi edino tajnost, ki jo zna ženska obdržati zase!
(Njena starost.)
- Zakaj brada pozneje osivi kot lasje?
(Ker je 20 let mlajša.)

- Katera noč traja samo par sekund?
(Polnoč.)
- Brez katerih udarcev ljudje ne morejo živeti?
(Brez udarcev srcá.)
- Kaj imata vojak in komunist skupnega?
(Oba delata marše.)
- Kdaj je mož gospodar v hiši?
(Kadar je žena z doma.)
- Kaj je bolj gorko kot en kozuh?
(Dva kozuha.)
- Katera podobnost je med portretnim slikarjem in lovčcem?
(Oba poizkušata zadeti.)

Postrežljivi sosed Tine.

Tine utrujen pride z dela, žena se nad njim jezi, da bi huje ne začela, v krčmo on skrivaj hiti. »Birt, prinesi vina liter, da na jezo pijem ga, toda, bodi ročen, liter, predno žena prikreva. Saj poznaš jo babo zlobno, njej na svetu para ni, kak' z menoj ravna hudobno, še s polenom mi preti.« Kmalo je opazil Tine, da mu žena že sledi; plašen kar za vrata šine. Katra v sobo prihrumi. Birt kozatec ji nalije, ona urno sprazne ga; vedno žejna le še pije. »Kdor zna, kod zdaj Tine lazi, da ga polno glavo ima, ne ovadiš me, to znam; ker sem ravno na korajži, še za liter vina dam!« Birt še drugi liter nese, Katra pije — mož za vrati, polen jeze, ves se trese, žena vinjena zaspi. Zdaj še le mož pride k nji, ter na dom jo naglo vleče, jezno škrtá on z zobmi, ona pa blebeče. Ko domov jo je privlekel brž jo v postelj položi; sam se pa po klopi zlekne, imel je takih več noči. Toda klop je tudi trda, truden, lačen ne zaspi; a v blazinah baha grda, kakor medved mu smrčl. Tine tiho kašlja, kihne, da ne čuje Katra, večkrat tožno, milo vzdihne: »Kak' me ona martrale!

Čukovo predavanje.

(Ženski molk.)

Angleži niso nikdar srečnejši, kakor kadar so nesrečni; Nizozemci niso nikdar mirnejši, kakor če imajo vojno; Rusi so doma, kadar so na potovanju; Nemci niso nikdar bolj žejni, kakor kadar pljejo; Francozi niso nikdar bolj zubitni, kakor, če so se vsega naučili. Ampak ženske? Tu najnerazrešljivejši ustvor na svetu, se ni nikdar izrekel. Ogromno skladišče orožja in oklepov v družinskem ali družabnem življenju, kakor: lahke sulce, bodala, sablje in druga morilna orožja do 45ga kanona solz in omedlevic, ni nobeno orožje tako nevarno in nestrpno, kakor pripomoček udušljivega plina, ki ga ob drugih prilikah imenujemo »tihu voda,« a v slučaju ljubezni ali zakona — ženski molk.

Kisati, namrdniti in jokati se, so le prve »salve« iz puške ženske premetenosti. Kričati in psovati, kakor tudi kak divji grabež las itd., so le lahki kanoni obkolenja. Umetni kriči, omedlevice, teptanje z nervoznimi nožicami po fleh, so le bojne kače in rušilci zidu; ampak »molk,« molk to je izstradanje sovražnika. Ženska ima v shrambi orožja, dragi poslušalci, dežnike, palice, metle, smetišnice, žlice in vilice in včasih za nameček tudi kako zarjavelo gladilo. Ampak to je le orožje za bombardirati, ki ni od daleč tako grozovito kakor ta trmastí, tožgotni, ženski molk. Vsaka ženska zmirja drugače, ampak vse ženske molčijo na enak način. Ženski molk spremlja v dejanju njena strelna in ironična mimika. Ako ti ženska v svoji jezi in trmastem molku ne odgovori, temveč samo bliska kot strela s svojimi razjarjenimi očmi, je hujše, ko ti »copte« brčne pod noge, kol bi ti jih v glavo vrgla z vsklikom: »na, tu jih imaš, nesnaga.« Ta ženski prezirljivi molk pa se ne raztesa samo na tvojo osebo in na stvari, ki jih imaš na sebi od nočne kape pa do »šufeca«, ampak na vse osebe s katerimi občuješ. Ako te kes do obišče in uljudno pozdravi, bo ženska ironično namrdnila, vzela kak »zašmiran« karton v roke ter pričela pihati ogenj na ognjišču z njim in se pri tem tako po bliskovito ozirala na ogljenico, kakor bi same lire ali krone gorele. Poprosi jo nato povsem mirno in lepo naj vama prinese kave, bo to storila, a ko ti jo porine na mizo, boš gotovo opazil, da jo je polovico razlila. Ako se ženska prička in krepa s teboj, bo enkrat nehala, ker v to svrhu ima samo to orožje: grlo, jezik, zobe, ustnice in nohte. V

molku pa vporabi nos, odzadje in odspredje, oči in sploh vse, kar se je drži, tako da lahko naduljuje ta neznosni boj s teboj, dokler se ji poljubi, ali pa še ji kaj kupiš in prineseš, kar ji je najljubši. Ako v najhujšem prepiru ali kregu s žensko kihneš, ti bo ženska vseeno rekla »Bog ponužej« ali pa »na zdravje.« Ako se pa to zgodi ob času ženskega molka, tedaj lahko kihneš ves dan in boš lahko razpočil ali se prefrgal — ona ni mrdnila ne bo. Ako te ženska psuje in kriči nad teboj, si lahko ušesu zamašiš, če pa molči, ti tega ni potreba, saj ti itak na vsu tvoju vprašanja z ramami in s komolci odgovarja, ako nima navade tudi pljuniti. Ako odhajaš od doma, ti ne odzdravi, ko se vrneš, ti pokáže hrbet in oddrsá s svojimi copatami v sobo in jo za seboj zapre. Ako greš za njo, ti pa ona ven uide pa magari tudi na stranišče, samo, da te ignorira. Ako si pri obedu ali večerji, in da imaš toliko poguma, da izblekneš, da jed ni dovolj slana ubogi ti! Jezno bo vstala, odprla onuro in ti polno skledo soli prav pod nos porinila in nato bo zahtela, da ji bodo krokodilovę solze v jed kapale.

Vprašaj jo za denar; tedaj bo po vsih luknjah do zadnjega novca poiskala in ga vleknila v kak oguljen »pristošelj« ter ti ga prezirljivo pod noge vrgla. Ej, dragi poslušalci, hud je ta boj, kajti dokler ženska kriči, zmirja in razsaja, lahko posežete z besedo vmes; toda kaj hočete storiti napram tem groznim kanonadam in šviganju ognja najhujšega kalibra. In če tudi kriči in tolče z nogami po fleh, da ji kurje očesa razpočijo in se ji grlo prefrga, imajo bližnji sosedje obzir na to in le stiskajo glave skupaj, medtem ko molče; čó žensko pomilujejo in hvalejo, kot najizbornejšo, mirno, pridno in vzorno žensko. Edino mož ve, kaj se pravi imeti umazane nogavice, a si ne upa vprašati po opranih. Edino mož ve, kaj se pravi obraz rezati, kakor opica na vsak njegov nagovor. Edino mož ve za trpljenje te tihe nevihte, ki ga mora »volens nolens« prenašati, kakor ladija ki se na širokem morju guga. Radi tega pravi »Čuk na palci«: »Pusti naj piha, zmirja, kriči — a Bog te previdi, če ona molči.« Da ste mi zdravi!

Zveza vinskih bratcev.

(Opčine.)

Danes, znanci moji, vi, naj navedem par reči. Vsakemu pač znano ni, kako se zdaj pri nas živi. Kdor ima preveč denarja, z vincom res ne rad ukvarja. K nam naj pride še sam škrt, biti mora vinski brat. Tu častiti vam možje spili vina bi morje, vsi nad evička, nad terana, naloga ta njim je dana. So pri mizi vinski bratci, starci vsi in golobradci. Srkat vsa ga vsak pošteno, naj zapravi bajto, žono. Naj doina je dolg čez glavo, v vincu najde arečo pravo. Taka zdaj je naša vas, to povemo vsem na glas —

VOSCILO UREDNIKU.

Prejeli smo: Gospođu uredniku po-
klanjajo voščilo za novo leto:
Jaz voščim Vam iz dna srca,
spolnitev Vaših vseh želja,
da bi zdaj v bodočem letu,
če po vsem slovenskem svetu
čitali Vaš zdrav humor,
moški, ženske, celi zbor.
Preprosto moje je voščilo,
skromne duše — dokazilo.
So razkosni umotvori,
ki Vam nudijo jih zbori
višjih glav, umetnikov,
ki jih ne krije borni krov.
A šopek moj iz poljakih rož,
brez škode toraj zdrkne v koš!

ZDRAVNIK,
KI SE RAZUME.

»Dragi moj, reci kar hočeš, a
kajenje je škodljivo.«

»Ni res! Moj oče je bil stra-
sten kadilec, a je živel nad de-
vetdeset let.«

»Evo, vidiš, ako ne bi kadil,
bi jih imel takrat najmanj sto.«

PRIMEREN ODGOVOR.

»Gospod kritik, kako zamo-
rečo javno razglasiti, da je moj
roman packarija. Saj Vi niste
še nikoli nobenega romana spi-
sali.«

»To nič ne dč, gospod roma-
nopisec. Saj tudi Vi poznate,
če je jajce gnjilo, vzlic temu,
da niste še nobenega znesli.«

PONOS.

»Gospod, usmilite se siroma-
ka. Podarite mi novce.«

»Kako, tako zdrav in močan
prosjačite, ali Vas ni sram. Ne
bi bilo boljše, da greste de-
lati?«

»Gospod, prosil sem Vas
novca, a ne Vašega nasveta.«

HUDOBNO.

Teta je obiskala v mestu
svojega nečaka, ki je tamkaj
študiral. Popoldne sta se
skupno napotila izven mesta
na zlet in ob tej priliki obi-
skala tudi razvaline starodav-
nega gradu. Ko je teta tako
zamišljeno zrla v to staro
zidovje je nakrat deklamato-
rično vzdihnila: »In novo živ-
ljenje nam sije iz razvalin.«

Nečak: »Čisto prav ljuba
teta, ampak končno si bodeš
morala vendar brke obriti.«

MED ZDRAVNIKI.

»Ti si hotel postati specialst
za ušesne holezlj, zdaj pa vi-
dim, da si se izuril za zob-
zdravnika.«

»Veš, dragi moj. Človek ima
samo dvoje ušes, zob pa
dvaintrideset.«

Male
damske
žepne
koledarje

po L 1.- 1,50, 2.- 3.-, 3,59
v največji izberi vezane
v papir,
platno,
usnje,
aluminij

dobite edino le v **NARODNI
KNJIGARNI V GORICI**

Via Carducci 7.

Krasni namizni tedenski kole-
darji. — Cena L. 6.—

Naroča se lahko tudi po pošti.

Biti ali ne biti. Učiti se ali ne se učiti.

(Izreki velikega Šekspira in velikega Gentilija.)

Opomba: Minister Gentile je izdal šolsko reformo, kateri so se dijaki silno upirali.

V slednji dobi so veliki
se možje rodili,
v naši dobi Mušolini
in gospod Gentili.

Včasih so modrost vlivali
skoz lijak v glavice mlade;
zdaj so drugo pot izbrafi,
če se učile ne bi rade.

Potlej svet postane srečen,
bomo si povsem edini,
in se bodo razumeli
Vilfan, Šek in Mušolini.

Prvi ongavi s parlamentom,
drugi reformira
selo, vas, veliko mesto,
vse modernizira.

Le kričajte, vi študentje,
če vse drugo ne pomaga,
brž dobito še »ricino,«
to izčisti vas za vraga!

Vendar pa dopisnik dragi
v esperantu mi ne piši,
vsak dopisic v tem jeziku
samo v koš uredniški silbi.

Hajd v Pokrustovo posteljo;
če predolg si, te odscka,
če prekratek, te nategne,
proti temu nimaš leka.

Če minister Čuk postane
šole vnovič reformira,
on uvode esperanto,
ki ga nihče ne študira.

Čukov koš pa poln tako je
esperantsko suhe vede,
da minister še postane,
če še konca ne bo zmede.

Kje so ubegle živali.

V menažeriji so se živali naveličale svojega krotilca, ter z vso močjo razdrle svoje kurnike. Krotilec je ubežal in se z glavo v zemljo zaril. Za njim pa sta tekla dva slona, tiger, beli medved, žirafa in gospodinja. Ako jih najdete, storite kakor s prvo skrivalnico!

Ribničan Urban.

Vajste zdej ne grjem duoste po svajte, zetu k' je prevelika draginja z gorkuto jen povišejne mraza. Ampek pred Božičem sm pa vnder muogu jet z našga majsta. Ana gspa u Terste m' je djala, de nica muojga prdajlka pa sm muogu glih ne Buozč ke prk. Uofertnegu gvanta glih najsm jemu, pa sm bliu anga ušafou uod ane njerbl nobel stačine z Iblane ne place. Pa sm kar povjzou muojo rišten-go, pa šu ne rajžo. U Postojne sm du muojo künštno rajč u an gamacin, puotlej sm šu pa po farkartu. Jen ke sm bliu toku uofertnu uopravljen sm kšpu karto prvega klasa. Kar skuz uoknu sm plinu u ajzlpone, pa su u an kotiček. Naukret pa je pršu li mjemi an pajngofar, jen mi je djau: »Urban, al ste vidle če je vaše ruoba u frohtvaguone?« »Naka«, sm djau jest, »ampek pogljedit useglih grjem.« Pa sm rajs šu, jen ruoba je bla ne svuojem place u frohtenkomre, ne ajzlpone. Vajste, de rajs, kumej sm čez prah pajngofa ne šine stuopu je tu kruotešče uod ajzlpone zepiskalu, jen se neprej strklalu. Jest s' najsm muogu družga pomagat koker hitru ze nim tečt jen kričt: »Ustave se pošast, sej še zdej karto u ruokah teščim.« Ampek ta pesjak naj tu neč šlišet, kar neprej je brez mjene dtdrov. Jest sm jemu pa muojo ruoba, k' se je u Trst pelala, u ruokah karto, ne sjebl pa nov gvant uod ta njerbl nobel stačine z Iblane ne place. Je Buh se smile, ze uobupat me useglih naj bliu. Pa sm kar počakou, do družga čuga po pou dne. Jen prou prec koker jo prdrajsou, sm skuoču u an vagon, de njebl zemidu. Pa je spjet pršla ana kruota pajngofarska karte ščipat. Jest jo najsm tu dat prevrtat, zetu k' je že bla uod zütrej, ampek tista kruota je djala, de karta uod zütrej naj več ze neč. Pa sm muogu kar ne glih jet drugo kupet. Puotlej sm se vnder nakrot

brez skrbi usu no zuofo, pa fajfo pržgau. Neč se najsm več bau k' je pršu spjet pajngofar karto ščipat. Kar pod nus sm jo pomulu. Buh nes vare! Pa vajste kaj je ta mrcina rjekla? De karta nej ze neč. Jest sm ankret njega pogljedit puotlej pa karto. O ze stu ran martnekaveh. U zmuote sm z uno karto uod popoudne fajfo pržgau, uod zütrej pa u aržet uteknu. Pa sm muogu kar precej še ano drilgo kupet. Nu tuo rajžo je šlu vnder prou neprej. Kumej sm u Trst pršu, sm tjeku vprašet u gamacin, če je ruoba tam. Gamaciner karto pa je djau, de so me povajdale, de sm uod zad uostou, jen so zetu s prvem pajngofam vse skep nezaj u Postojno poslale. Jojmenes, kar bliu ze strit liibe lde buožje. Kar spjet sm drugo karto küpu, pa nezaj u Postojno spjet zvečer nezaj. Ruoba sm muogu ne usako vižo gspe u Trst prnest. Zekaj sm pa 5 ajzlponek kart küpu jen nov gvant u ta njerbl nobel stačine z Iblane ne place. Kesnu po muče sm pršu o Postojno jen kar hitru tjeku spjet u gamazin. Pa vajste kaj so me ze skuze Buh povajdale. De so zvajdle, de sm šu z drugem pajngofam popoudne u Trst, pa so ruoba ze mano u Trst poslale. O ti šment nesrječne ja vajste de rajs!

Kaj sm tu? Ze tisto nuč sm muogu jerperge jeskat u Postojno u amerikske gruote, k' imajo hotel pr Birkaveh petdesjetih šritu uod cajste. Ampek naj rajs! Jest sm jeh tuolku nerjedu, de sm prekesnu pršu, zetu k' je bliu že zepetu. Pa sm zečjev kar kaminje mjetat u šajbe. Pa samu dva sm porinu, pa se je že ana ubila, zetu k' je bla hedu švolj, tista naj bla amerikska. Žendarje pa k' so šlišeli, so misleli, de so taturve, pa so me u kajho gnale. Šelej zütrej so me spüstle k' sm jem povajdou, de imam ruoba u Trste jen že pjet kart ze pajngof u aržete. Kumej se mi je posrječu lepu u buožjem gvanle

spjet u Trst prumat. Kar pou sm spjet u gamacin, jen sem tje kruote pajngofarske glih urajmou, k' so muojo ruoba spjet tajle nest ne ajzlpone ze u Postojno. Kar strgou sm jo z ruok, pa hitru ven hajžou, zetu k' sm se rajs bau, de b' me pajngof po sile ne uzjeu.

Ne vso muč hitru sm poiskou tisto umaro pa gaso, kjer je bla tista gspa, k' je nicala muoj prdajlek.

K sm do šise pršu, sm ne vse muoje trplejne jen ajzlponearsku zlu pozabu, zetu k' sm bliu gvšen, de buom tam dnar dabu ze muojo künšt. Toku korajžnu sm potrkou ne vrata, de je dakla kar u kalop koker žeblček prskakala uodprt. »O vi ste, Urban«, je djala. »Vajste pa mi smo že use neklipile, k vas naj bliu tuolku cajta«. Jojmenes, njou se je vsa ruoba uod straha po štejnah strklala. Pa koku njebl. Sej se muorte misjet, koku mi je bliu pod sream, če sm muogu pjet kart prvega klasa küpet jen nov uoferten gvant u ta njerbl nobel stačino z Iblane ne place. Ampek neč najsm grintov. Prec sm vajdu, kaj je ze strit. Na državne rihite buom tuožu pangof jen gospuo, de me buojo uodškudvale ze pjet kart, pa muoj nov gvant. A ste vidle zdej koku so se ujele. Prov jem je — pa z Bugam!

Najlepša noveletna darila

lahko kupite edino

Narodni Knjigarui

V GORICI VIA CARDUCCI 7

Pisemski papir v mapah in v škatlah najfinejše vrste.

Kraso vezane knjige. Albumi za razglednice in fotografije. Črnilniki v najlepši izdelavi.

Pečatniki, peresniki. Noži za papir. Vreme garniture.

Ko kupujete noveletna darila, poslužajte se edino Narodne knjigarnice v Gorici!

Tereza jen Pepa iz Opčin.

Tereza: Duobro jetro, Pepa! Jejžš, jejžš, kaku sm mogla tječ, da me nej muoj stare s palenim.

Pepa: Bug dej Tereza, kaj se mo nrdila, jen zakaj te je teo uodrt?

Tereza: Ej, skuorej več, samo večerje nesm skjühla, ke nesm mela kej. Ta strela je pršo u sebuoto zvečerj damou pijan ko kanon jen brez ficka; usje je zapravo. Ze tisteh par lir, ke sm mela, sm küpla muoje pupe krilo, da njebo hodila na pljes taku uordnar.

Pepa: Sej se mela skuorej prou, kaj buo pupa zmjern dama. Nej se deventira, dokr je mlada.

Tereza: Čuj Pepa, nekj nouga sm šlišla.

Pepa: Kaj je blo za an huder?

Tereza: Tista uod Skuorča je dabila uod Maklažu fanta se slame, jen una uod brdine pej bubca.

Pepa: Ahal Zdej bjo liko pupe uod Mgle vidle, kašne fante se uoduobe na puf.

Tereza: Taku je, jen neč drgače. Pej kaj sm tela rječ. Aja ka za rejs, da so se zgrable dve pupe uod gurnou, zato ke je ana ustrigla nes anga metra štofo za tri gvante ruobe.

Pepa: Ja, ja ko u fronte je blo, taku so se bikle da je blo usje krvavo. Pou las se so sküble z glavo.

Tereza: Oljedga muojga starga, ko me ježo jen todo paleno jema u ruokh. Jest muorein jet jen tječ. Pej drlige tuot kej več. Z Bugm.

Pepa: Bejže, Tereza, ke te buo uduovo. Pridi jütre zjetro. Z Bugm!

NEMOGOČA BRCA.

Oospa Vera je zelo ponosna na svojega soproga. Sicer upravičeno a vendar preveč ostentativno hvale ga pri vsaki priliki.

»V celom mestu ga ni moža, ki bi bil bolj spoštovan in bolj priljubljen od mojega soproga«, pravi nekotč nekemu gospodu.

»Ze mogoče«, odvrne ji ta; »in vendar poznam v mestu človeka, ki bi z veseljem dal zadnji centezim, ki poseduje, da bi ga zamogel v ozadje brniti.«

»Ta je laž!«
»Nikakor ne gosal!«
»In kdo je ta človek?«
»No, ubogi kapetan Brenčič, ki je v zadnji vojni izgubil obe nogi in ki ga sedaj vozijo v vozičku na sprehod.«

PRIZORI NA ULICI.

Pijanec se je ponoči zvrnil v jarek in tam zaspal. Stražnik ga je pozno v noč zapazil vled močnega smrčanja.

»Hej, dobri mož, kaj delate tu, Vstanite!«

Pijanec (nejevoljno): »Kako ste se priklatili v mojo spalnico. Takoj se poberite iz nje!«

ODVETNIK IN POŠTENJAK.

V nekem kraju je umrl splošno priljubljen in spoštovan odvetnik. Na grob so mu postavili ploščo s kratkim a značilnim napisom: »Odvetnik in poštenjak«. Nekaj tujec ki si je slučajno ogledoval pokopališče opazil ta napis in ves vznevoljen vsklikne: »Kakšna sramota, položiti »poštenjaka, v isti grob z odvetnikom!«

Dopisi.

IZ TOLMINA.

Vsi pametni in pošteni Tolminci želijo srečno in uspešno novo leto 1924 vsem kvantarjem in kvantarcam od balkona do balkona, od kantona do kantona, od brloga do brloga iz Tolmina do Zaloga.

Najlepši novoletni dar je samo Čukov Koledar.

Dovtipov takih kot je ta, naš koledar nad sto ima.

Pekova zgodba v 7. slikah.

Kako naj naredim, da žena, ki me vedno opazuje, ali delam ali ne, ne bo zapazila, da sem šel v gostilno?

... in lahko brez skrbi odidem.

Aha, jo že imam — takole

Lenuh, proklicajni, že pol ure te opazujem skozi ključavnico, kako nič ne delaš —

— napravim, zdaj še glavo na vrh —

— čakaj, jaz te bom naučila, da boš pomnil...

Oh, ti moj Bog, kaj pa je to!

Pravijo.

Pravijo, da je Tone Polak iz Tomskega zelo prijazen drotsorju, ker mu včasih pokažejo, kje se zajca v ležišču vdobi.

Pravijo v Rojanu, da bo neka študentinja v tem semestru zelo slabo redovana, ker začenja zanemarjati pouk, to pa zato, ker je zaljubljena. Drugič pa, ker se je porodila v njenem

srcu taka simpatija do »Čuka«, (kar ni nič čudnega) da se jo sliši vzdihati še po cesti: »O moj ljubi »Čuk na palci!« ...

Pravijo, da so se rojanske »pupce« razdelile v dve struji, ker ene so šivile in ene študentinje. Ta razkol je povod občnega razburjenja. V dobro informiranih krogih se govori, da bo skoro gotovo proglašen »Stato d'asse-dio.«

Pravijo, da ima neka rojanaka »Sigrorina« zelo lepe, bele zobke. Pravijo tudi, da »Pepi z Rojanu« se resno boji, da ne butne v šele popravljene »volte« (poškodovane zadnjice po nekem zaljubljenecu) in to radi tega, ker misli več na zobčke, kakor na cesto, po kateri hodi. Oh ti zobčiki!

Pravijo, da je napravila zadnja povodenj tudi postojnskem vodovodu za 35.000 k. Največ da je proti-

pela gospodaraka stranka — posebno ladament.

Pravijo, da je prišla finančna straža k Pličancem kontrolirati, ali imajo kmetje res tako množino vina, kakor so ga pred časom naznanili. Kadar so Pličanci stražo zagledali, so se od samega strahu poskali v svoje kurnike. Kaj pa, ako bi prišel ti, dragi Čuk med take strahopetneže? Nekateri so še tako v strahu, in se še tako tresejo, da jih še danes ne vidiš iz svojih kurnikov. Torej pridi, dragi Čuk, da jih na svetlo spraviš. Pravijo da strah je lepa reč.

Pravijo, da obstoja na Volčjadrugi takojimnovani »kader«, h kateremu spadajo tudi naši »judje« a podružnico v Mihčevem »Restavrantu«.

Pravijo, da na Volčjadrugi delajo Volčjedrageraki strici protcat fantovski odobrivi z naraščanjem. To pa zato, ker njim se ugajajo plavoloki, ampak pijača.

Pravijo, da v Ladrh ne more biti mraza, ker polževi brzovlak še ni zamrznil, ker so se nekateri fantje z njim v Trst pripeljali.

Pravijo, da novi Tamburani na Kozini precej dobro napredujejo. Zato pa vsa zasluga g. tamburakemu učitelju, ki se je toliko potrudil, da se je dobilo nove tamburice, katere se danes lepo slišijo v domačih dimnikih, kot nekdanj »parutic«.

Pravijo, da če šel Čuk na palci doživeti eno izvrstno in zabavno noč, naj pride v Zakojco v Gospoko ulico št. sto manj šest; tam dobi vsake vrste najboljšega likerja in najokusnejše indijske klobase. Lahko bo igral na karte vse igre, kar jih sedanj svet pozna. Istotam se tiskajo najnovjše vedeževalne vesti. Za vnaprej se prerokuje najzanimivejše reči, ki so imajo zgoditi v tridesetem stoletju.

Pravijo, da imajo nekatera dekleta na Livških Ravneh v glavi slamo mesto možgan. Da bi se jim ne videla, so jo pričele pokrivati s klobuki.

Pravijo, da vidi na Piedelu eno dekle zelo rada črne fante, če ni mačka doma. Dotok velikanski.

Pravijo v Il. Bistrici, da je pri zdajnjem Miklavžu dobil za darilo naš »carissimo capo-sarto« lepca miška v misnici. Dekleta, ki so sedela pri njegovih mizi, so imele bajne lepe zabavo, a miši in nosci mišo.

Pravijo, da je Volčanskim fantom zelo žal, da so jim fantje od drugod najgorši punce prevzeli. Radi tega je za in pretep.

Pravijo, da nosijo ubeljaka dekleta šipkasta krila in bele izence; njih očetje pa imajo z »beko« zvezane čevlje in »šipico za knof.«

Pravijo, da so vzele šmarke pupce za tri leta v najem Reštinov skedenj za plesne vaje. Z vsajmi prično takoj po novem letu. Pri vajah bodo svirala turika godba iz Dan.

Pravijo, da je bilo v sežanskem Gradšču neko dekle neocetkveno birmano.

Pravijo, da se nahaja v sežanskem Port Arturju nek možakar, ki bi strašno rad zlezal na županski stolec.

Pravijo, da mislijo naročiti Orlečani dva gondoljerja s gondolami na stroške županstva iz Benetk, da bo dleta prevažala »orleške frajle« na ples v Sežano. To pa radi tega, ker je občinska pot slabša kot v »Froštarcu« in ker proti nevarnost, da bi si katera teh »frajle« pokvarila šibke nožice.

PREZGODAJ ZVE, KDO, DA JE.

Nek uradnik pri Rothschildu uslužben je navadno pozno prihajal v urad. Nekega dne mu pravi bogati gospodar:

»Knochenstab, Vi prihajate šele ob 9tih v urad. Koliko časa pa spite?

»Do osmih.«

»Kaj do osmih. No jaz sem baron Rothschild, a spim samo do šestih. Ako grem pa na lov, tedaj vstanem že ob 5tih.«

»Popolnoma prav; Vi hočete vedeti že ob 5tih, da se imenujete baron Rothschild, ako pa jaz zvem, da sem »škribus Knochenstab, je še dovolj rano.«

SANJE.

(Špika M.)

Neslavno se mi je sanjalo, ker sem obilo vina spil, da me je do pod nebo zagnalo, sem kot vrtar nastavljen bil.

Težaven pa je bil ta posel, ker vse tiščalo je v nebo, kdo more biti odgovoren, da se nastane kako zlo.

In vsakdo naglo me povpraša, ko me po rami potrepaja, kam nekam naj se zdaj obrne ko je zablodil v prostor ta.

Pristoči gizdani debeli v salon najlepši raj bi šel, igral bi še na karte dalje in lepe zlatnike bi štel.

Francoz je bilo to budalo, ki si domišljal je sedaj, da mu pritiče prvo mesto, ker je že vžival zemski raj.

Priplazi se Anglež obrniti, zaspan, zevaje mi veli:

»Poprosit tebe sir vratara jas telegraf poslat šeli.

My lady jas praf nič pofedat, ta tines jutro kar pokinit: premitat opa v Hid-Park-Street o yes! kar telegraf učinit!

Primaha Rus jo s parno silo in lepko se zagania, išče, vpraša vse navzoče za sobo »zborovanja«.

Parlament bi Lah rad našel in Oger bj se rad napil, medtem ko Špancu zadostuje en kot, kjer bika bi podil.

Prinhuje Nemec z aeroplanom, ki pa zažino strašen hrup:

»Vrtar, le naglo daj mi prostor tovarne Zepelini in Krupp.

Privandra revno mali judek, ki mu sapa že zastaja, on banko išče v nebesih, kjer se za denar pogaja.

Na tisoč je vprašanj tam bilo: Poljak — kje naj prodaja milo, vpraša Krašev'c, če v nebesih vojno

bi odškodnino se dobilo.

Jaz vse sem pa pognal nizdoli na črno grešno to zemljo, kjer najpoprej se vsak spokori potem naj prileti v nebo!

HUDA VROČINA.

»Fam pa mora biti zelo vroče« vprašuje gospodična Nina gospoda Bunca ki se je ravno kar vrnil iz Sibirije.

»Tako vroče gospodična« pritrjuje ji ta, »da morajo postaviti tam kokoši v ledenico, da ne ležejo trdih jajc«.

NJEGA NI — PA VENDAR JE!

Gospodarju stanovanja so povedali, da je ukomil tat v njegovo stanovanje. Kakor obseden je skočil v sobe in pričel iskati. Odprl je vrata omare za obleko in dejal: »Tu ga ni!« Nato je odprl vrata omare druge sobe in: »tu ga ni!« Odprl je tudi omaro v kuhinji in tudi zanikal: »tu ga ni!« Slednjič je odprl vrata velike omare za perilo na hodniku ter ugledal stati človeka s stegnjeno roko in v nji nabit revolver. Naglo je zaprl vrata, jih zaklenil in zakričal: »tu ga tudi ni!«

VAŠKA SODNIJA.

V neki vasi, ki je štela s kovačem in »solmaštrom« samo 40 prebivalcev, se je štela med najstročnejše, ker ni prišlo nikdar donajmanjšega spora. »Solmašter« je ubijal paglavcem v glavo svoj večni l in a, kovač, kot druga glavna oseba v vasi, pa je pridno konje podkopal in jih v slučaju bolezni tudi zdravil. Nekoč pa se je kovač pregrešil. Uktadel je sosedu kotel. In ko se je to zvedelo, ga je soseda ovadil in tako je prišlo do prve tožbe in obsodbe. Zbrate so se vsiše učenosti, da bodo kovača sodile. Vsi so bili zjedlnjeni, da se mora hovač kaznovati, kakor tatu pritiče. In res so sodniki obsodili kovača na smrt. Ko pa je bila sodba že izročena, priteče nek kmet v sobo in pravi: »Ljudje božji, premislite prej, kaj počenjate. Vedite, da imamo samo enega kovača in ta nam konje zdravi. Kedo nam jih bo zdravil v bodoče, ako tega zadržnemo. Sivi sodniki so se spogledali in dolgo posyetovali. In vnovič so potrdili, da zločin mora biti kaznovan. Ker imamo pa v naši vasi dva »žnidarja«, ki sta pa za nas preveč, tedaj obesimo enega izmed njih. Tako je bil zločin kaznovan, ter so obesili enega »žnidarja« mesto kovača.

OPREZNOST.

»Ne greš nocoj v gledališče?«

»Kaj v gledališče? Nikdar več! Pomisli kaj se mi je sinoči pripetilo. Poleg mene je sedel neki debeli možiček. Právijo, da je bil bankir. Kar naenkrat se je zvrnil na tla in ohležal mrtev. Zadel ga je mrtvoud. Vidiš kako bi bil tudi mene lahko zadel!«

UKAŽELNI JURČEK.

Jurček je dokončal svojo šolsko nalogo, zaprl knjigo in dejal očetu:

»Papa, ali te smem nekaj vprašati?«

»I seveda sinek moj, saj vendar želim tvoje naobrazbe in se veselim, da te poučim. Kaj želiš tedaj vedeti?«

»Rad... rad bi znal kaj dela burja, bo neha pihati.«

Naročnikom!

Današnje številko „Čuka“ smo razposlali še vsem starim naročnikom. Kdor ne pošlje naročnine za leto 1924 do dne 10. januarja t. l. v znesku L. 15, za inozemstvo L. 22.50, mu prihodnje številke ne pošljemo več. --- Razprodajalce opozarjamo na naše obvestilo v zadnji številki.

UPRAVA ČUKA NA PAL'CI.

BABENVEREIN NA OPČINAH.

Na Opčinah priletel Čuk, v vsak kotiček naglo — smuk. Kljunček svoj že itak ima, zapolčati nič ne zna. A je slabo nalezel, ko v »ofličjo« se je vsel. Slušal, kaj Marička pravi, še mlj zdaj: šumi po glavi. Ali kaj samo centrala, drugim mu je pot kazala, not v konsiljo gre tedaj, jili poslušaj, da je kaj. Tja naj gre, kdor časa ima, in če koga kaj zanima. V konsilju se gotovo da vloviti kako novo. Kam naj Čuk bi se obrnil, še stolico je prevrnil; sklenil je tedaj, da gre, tja v salon, kjer se vrte. Še Marička je plesala, in kot kača se zvijala; tam je mnogo narodnjakov, ki so prišli od vojakov. Poleg tega še je kino; vsak, ki ljubi domovino, pridno, redno vanj zaltaja, in na česti ne ostaja.

RAZBURJENJE.

Neki zdravnik je zdravil poljskega žida. Ko je bilo zdravljenje pri kraju, mu je poslal račun, ki ga je dobil neodprtega nazaj.

Ko ga ob priliki sreča na cesti, ga pošteno ozmerja radi tega, žid pa mu odgovori popolnoma mirno: »Saj ste mi dejali, da se moram izogibati vsakršnega razburjenja.«

PETELIN.

Med dvema, ki sta postopala brez dela, se je razvil sledeči razgovor:

»Kaj pa si ti?«
»Trgovski pomočnik.«
»Že dolgo brez službe?«
»Ne, odpustili so me včeraj.«
»Zakaj pa?«
»Ah, radi petelina.«
»Radi česa?«
»Radi petelina. V trgovini, kjer sem bil jaz uslužben, so strašno gledali na točnost. K sreči pa smo imeli doma, kjer stanujem, petelina, ki mi je vsako jutro točno pel in me zbudil. Na ta način nisem službe nikoli zamudil. Zgodilo pa se je, da so petelina ubili. Od tedaj sem redno prihajal prepozno v trgovino. Zato so me odpustili.«
»Nesramnost. Kolikokrat pa si prišel prepozno?«
»No, pa izračunaj — petelina so ubili pred dvema leti.«

ZA MLADINO.

NARODNA KNJIGARNA V HORICI vla Cardacci 7.

ima v edini zalogi nove lepe knjige za deco s podobami in verzi

1. JANKO IN METKA
2. MOJE ŽIVALI
3. MLADI ROKODELCI

Edina zaloga.

Kupujte edino v Narodni knjigarni!

Samski klub „Samosvoj“ naznanja v globoki potrtosti, pretužno vest, da se je njega ustanovitelj, bivši predsednik, prvoboritelj, brat

ROMI

po dolgih, nepopisljivih srčnih bolečinah in krčih, po neverjetni borbi z močnimi, oblagodarjen z vsemi klubovimi mazili in udan ponižno nevidljivi sili, napotil danes ob 9. zjutraj v boljše in lepše življenje.

Prenehalo je biti to blago, premehko srce za vzvišene ideje — samskega stanu.

Bodi mu s cvetjem nastlana pot v večnost — zakonskega kurnika.

Žalujoči ostali

Pepe, Stane, Gvidon, Franjo, Mirko, Lojze, Pepe, Baro, Joško, Lucie.

NB, Prosi se tihlega sožalja, krokodilovih solz.

V Postojni, dne lanskega leta, poštnega pečata.

Srečno in veselo novo leto 1924 vošči:

Narodna Tiskarna

v Gorici, Via C. Favetti št. 9.
Telef. št. 185.

Modna trgovina

Emil Šaurin

v Gorici, pred nadškofijo št. 7

„Narodna knjigarna“

v Gorici, Via Carducci št. 7
Telef. št. 169.

Gostilna

„Pri Krancu“

v Gorici na Benškem trgu
Lastnica: LOJSKA KRANC

Manufakturna trgovina „Al Ribasso“

Cavazzini - Rossi

Videm (Udine) Via Savorgnana N 5

DRAGOTIN KERŠEVANI & JOSIP FURLAN

zaloga pristnih domačih vin
Corso Verdi št. 21. — Gorica.

Pravijo

Pravijo, da so se Sežanci umejali, ker so v neki gostilni gostje »muce« glodali.

Pravijo v Lokovcu, da je neka gospodična, ki ob sejmih tudi ponarejene laske raztrasa, zelo radovedna, kako se nalagajo bale, zato je hodila že nad pol ure dolge snarše, da bi znala konje pogoniti, ako tudi njo kedaj zadene zakonska sieča. Gospodična se tudi jezi, ker ni bila povabljenka na nobeno sohceto. Tega je pa kriv jezikec in pa tisti, ki vse izve in vidi, to je: Čuk na palec!

Pravijo, da je neki dopisnik v 40 letih. Čuka na palec pisal, »da je neki kmet iz Čikavca našel v samotnem grmovju prav mlado košutico... katera pa se ne more naučiti lepega govorjenja«, kar pa je laž, ker mu je bila dotična rojčna pred 17 leti kot hčerka in ne more ničesar proti temu, če je dobila očetov priimek. Pravijo pa, da najbrže tudi dopisnik na prav lepega govorjenja, ker so mu beseda pri izgovorjavi zadira — to se pravi hudo jeclja. Vsi pametni ljudje pa pravijo, da ona prav govori z razumnimi ljudmi, z osli, ki pa samo rigajo, tudi ona ne more lepo govoriti.

Pravijo, da se je v Gorenjski našel mož, ki je vpeljal na nov način popravo čest. S prvim poskusom je pričel s turšico in soljo, katero je nasipal po cesti od Postojne do Gorenj.

Pravijo, da v Oseku ostajajo možki med službo božjo pred cekevjo. Nekateri pravijo, da je cerkev pre-majhna, a drugi zopet, da imajo »švoha« noge, ter ne morejo stati čisto uro po konci, kar jim na cerkvenih zidovih ni treba. Tretji pa pravijo, da ne smejo med pridigo cigarete kaditi.

Pravijo v Senici pri Kanalu: Oj Čukec naš predragi mili v seniški breg nikar ne sili. Dekleta tamkaj so sklenile, da te bodo oskubile, ti perutnice »odvrknile« in »firtahe« si z njih nar'dile. Kremplje pa — o Bog se vsmili, z nohti bodo zane-nile. Kljum, da ti odbijejo na peto ga prišijejo; oči pa — Bože mili, da ti bodo iztaknile in na nos jih natak-nile. Kljum, da ti odbijejo na peto in sprejmi naše opomine: Kotajžen bod' saj hraber si — ne pusti zruvat si oči. Čeprav so ženske vrag boji, no boj se je naš Čukec til.

Pravijo v Predjambi, da dokler so fantje tam šestnajstlet stari, ne morejo biti na noben način sedemnaest.

Pravijo, da pripravljajo Gročanci velike priprave za pričetek predora in da je v to svrhu nakupil Gročanski mesar veliko število goveje živine. Baje pride nadzorovati delo neki gospod iz Ljubljane.

Pravijo, da so gročanske klepetule zagrozile Urhovemu T... da naj poseče lipo, da se ne bo skrival več Čuk na njej. Čuk pa pravi da se bo zatekel na Mihčevo murvo ako se lipo poseka.

Pravijo v Nasircu da misli iti neka gospodična v Ljubljano na uro pogledati.

Pravijo, da nameravajo gročanski kovači prenesti svoje delavnice pred nameravani predov, da bodo tu in popravljali pokvarjeno orodje.

Pravijo, da je bil kozji semenj na Pesku silno živahen. Na prvem mestu so bile zastopane Nasirške koze.

Pravijo, da hodi snubit v Nasirec visoko neizobražen gospod iz Ljubljane. Vedno v isti obleki kakor Adam.

ODKRITOSRČNOST

Gospodar je našel na cesti svojega kočijaža vsega povabljenega in pijanega ter zarohnel nad njim:

»Zivince! Kaj delaš tu? Zakaj ležiš tu pijan?»

Kočijaž: Ležim tu gospod moj, ker jaz nimam kočijaža kakor Vi, da bi me peljal na dom.

PREMOČ.

»Kako je to mogoče, draga gospa, da je vaš mož zapustil ta svet, tak hrust kot je bil.«

»Oh, moj Bog, saj ni bilo mogoče drugače. Trije zdravniki so bili pri njem in so se prepirali in kaj je mogel revež sam opraviti proti vsem trem — umrl je.«

KRIVOGLED.

»No, ali že veste najnovejše?« je vprašal gospod knji-govodja Hostnik svojega kolega, ko sta prišla v urad.

»Ne,« je dejal ta. »Imel sem danes smolo. Ko sem se peljal v tramvaju, je bral moj sosed časopis od — včeraj.«

NE MORE ČESTITATI.

»Zakaj da nisem čestital novoporočencema. Jako enostavno: njemu ne morem čestitati ker ne poznam nje, njej pa ne morem čestitati ker poznam njega.«

OPRAVIČENO TARNANJE

Kraševka je prisopela na železniško postajo, a je zamudila vlak. In ko je doznala, da isti dan sploh ne bo prišla nikamor, je pričela glasno tar-nati!

»Hotet jet pruoč, ne moč jet pruoč jen muorat jet pruoč, pej muoren krjepat jen pruoč-četi!«

POTNI LIST ČREZ MEJO.

V krčmi je tarnal potopenec, da nima potnega lista, a da bi jo vseeno rad črez popihal, samo boji se, da bi ga ne aretirali: »Veste kaj«, pravi krčmar, »vzemite moj jedilni list, morda Vas puste preko meje.«

Potopenec je vzel tedaj jedilni list in šel do meje, kjer ga je na zahtevo osebnih dokumentov, izročil.

Stražnik čita:

»Glava — telečja
jezik — kravji
noge — jančje
hrbet — prešičev
noge — kozlička
prsna — kokošje«... (prestrašeno):

»Ma... čujte, saj Vi niste Slovek, temveč pošast! Pojdite naprej!«

POZDRAVI IZ BUENOS AIRES

(Južna Amerika).

Predragi Čuk, ti zabavni ptič naše Slovenske domovine sprejmi srčne pozdrave od preslečih se Slovencev v daljni tujini in posebi jih v našem imenu všim znanecem, fantom in dekletom.

Bizjak Maks, Kamnje; Furlan Franc, Prvačina; Volarič Anton, Manfreda Franc, Miklavž Anton, Jdersko; Plesničar Andrej in Alojzij, Ravnica; Fabjan Anton, Fabjan Jožef, Stanovič Jožef, Bate; Antončič Ivap, Grabovobrdi pri Sežani. Tebi, uredništvo Čuka pa želimo vse naj-ljubejšega.

IŽ PIEMONTE.

Vojaško pozdravo pošiljamo slovenski vojski 3. polka, 2. gorske baterije. Ob enem voščimo vsem srečno in veselo novo leto; posebno znanecem, starišem, prijateljem, fantom in dekletom, ter Čuku z repom. Renčelj Maks, Povir; Pahor Franc, Vale; Caharija Izidor, Nabrežina; Purič Avguštin, Repentabor.

RESITEV ZADNJE SKRIVALNICE

Ivan Bordon, Dekani; Peter Božič, Il. Bistrica; Jožef Kramar, Borjana; Anton Zenko, Vukovski Vrh S. H. S.; Stefka Komač, Trst. Ljudmila Vogrič iz Trbiža, nas obvešča takole:

Na zlet družina se poda z njo striček Tone cepeta. Ker sit denčanja dečjega se hujše — v glju praska ga, zastane malo, misli si: »Hrib Jalovnik le glejte vi.« »Zef« pa meni žejo ugasi. Marijeta Paganel, Ozeljan; Boris Pertot, Maribor.

Listnica uredništva.

Zakojca: Oprostite, a Čuk je postal tak tepec, da Vebega kavanja po papirju prav nič ne razume. Morda ga bo koš? — Godovič: Osebnosti in zopet osebnosti — Trnovo: Isto. Ako ste pa oče, tedaj so to stvari za Vas, a ne za naš list, marveč koš. — Dekleta izpod Brega: Nam je žal za vas, da nimate kranjskih klobas. — Sv. Krlj pri Trstu — Ljubljana! Ne verujemo, da ste se zmotili in zamenjali »Čuka na palec« z državno pošto. — Topole: Rosnica čaka, gospoda Spaka. — Firenze: Ni ma smiala. — Rosental: Se nisva še odločili za vaše denčarije. — Zagorje S. H. S. Ako bi mi vse vome predelali, ki nam prihajajo, bi morali najprej D'Anunzija slovensko naučiti in ga potem v našo službo sprejeti. Na ta način bi Čuk dolgo časa ne izhajal. — Koritnica: Ako bi vaše »nadrukali«, bi morali tudi pol kilogramov enakih stvari, ki iz toka kukajo. — V. K.: Osebnosti so v našem košu lasajo. — Studeno: Isto. — Rakitna: To bi menda le piščica zanimalo; a Čukove bralce — o! bol! — Sv. Peter na Krasu: Čuk ni bil v cerkvi na smradu, pač pa je dopis smrdel in tudi podpisan tako. Uredništvo želi vsem »pravljom« humor ne pa fantastične osebnosti, denuncije, blatenje itd.

Le smejne in zmiselne stvari bodo ugledale beti dan — druge pa novi koš!

Velika izbira Pfaffovih in drugih šivalnih strojev za vsako obrt iz prvih nemških tovarov z več letnim jamstvom.

Brezplačen poduk v umetnem vezanju, krpanju in šivanju.

Priporoča se:

tvrdka **FRANC SAUNIG - GORICA**
Via Carducci št. 25
(prej Gosposka ulica) blizo Korna.

Srečno in veselo novo leto 1924 vošči:

Tvrdba

Anton Kuštrinz jestvinami in kolonijalnim blagom
v Gorici, Via Carducci št. 25
(prej Gosposka ulica).

Mirodilnica

Pichv Gorici, na Kornu št. 1
(Piazza Corno)

Zaloga vina

Brata Vogričv Gorici, Via Torrente št. 1
(na Kalarinjevem trgu)

Zaloga vina

Brata Abuja

v Gorici, Via S. Antonia št. 4

Gostilna

Josip in Pavla Kamenšek

v Gorici, na Kornu št. 8

Trgovina s kolonijalnim blagom

Rud. Saksida

v Gorici, na Kornu št. 11

Gostilna

„Pri Maxu“v Gorici, Via S. Giovanni št. 14
Lastnik: M. PEPROVČIČ.

Brusar in nožar

Ivan Temil

v Gorici, Via Carducci št. 6

Trgovina s steklom in porcelano

Anton Koren

v Gorici, Via Carducci št. 4

Restavracija

„Europa“v Gorici, na Travniku št. 16
Lastnik: J. CULOT.

Zaloga čevljev

R. Sivitz

v Gorici, pred nadškofijo št. 7

Gostilna - restavracija združena s
prenočišči**„Pri Zlatem Jelenu“**

Lastnik: A. VIDH

Domača usnjarna

Bruno Saunig

v Gorici, Via Carducci št. 7

Gostilna

pri Rajhu na Kornuv Gorici, Via S. Pellico št. 4
Lastnik: JOS. DROČTrgovina z manufakturno, klobuki in
drobnino**Marij Mozetič**

v Gorici, Via Carducci št. 7

Gostilna

„Pri Petelinčku“v Gorici, Via Monache št. 2
Lastnik: ANT. PIPP.Trgovina z manufakturnim blagom
z lastno krojačnico**Andrej Mavrič**

v Gorici, Via Carducci št. 3

Trgovina z manufakturnim blagom

Artur De Rossi

v Gorici, Corso G. Verdi št. 1

Tvrdba z manufakturnim blagom

Teod. Hribarv Gorici, Corso Verdi št. 32
(v bližini Centralne Posojilnice)

Restavracija

„Central“z izborna domačo kuhinijo
v Gorici, Corso Verdi št. 32
Lastnica: JOSIPINA PODGORNIK.

Zaloga dvokbles

Ignac Plahuta

v Gorici, Viale 24 Maggio št. 15

Tapetnik

Marij Mučič

v Gorici, Viale 24 Maggio št. 18

Gostilna

„Pri Zvezdi“v Gorici na trgu Sv. Antona št. 3
Lastnica: VILJELMINA GULIN-MOLAR.

Gostilna

„Pri Prinčiču“

v Gorici, Via Dogana št. 18.

Trgovina z jestvinami

Franc Cink

v Gorici, Raštelj št. 39

Trgovec s kolonijalnim blagom
in jestvinami**J. Lenassi**

v Gorici, Via Trieste št. 16

Kavarna

„Adriatico“v Gorici, na Travniku št. 2.
Lastnika: NADJIG-PEČENKO.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA
 Via Carducci 7 v hiši gor. ljudske posejlnice, Via Carducci 7
 usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.
 :: Vrvi, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila. ::
 Sveče, vesek, kadila.
 Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah.
 Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.
 Podružnica v Solkanu.

Znana slovenska tvrdka
JOSIP KERŠEVANI
 mehanik, puškar in trgovec
Gorica, Stolni trg. št. 9 (desno)

so priporoča slavnemu občinstvu za nakup najboljših šivalnih strojev Original Mundlos Nemških tovarov, katere jamčim za dobo 25 let. Poduk v umetnem vezenju, krpanju in šivanju brezplačen. Tako imam tudi najboljša dvokolesa znamke Kolumba Ameriških tovarov, katere jamčim 2 leti, vse dele spadajoče v mehanično in puškarsko stroko.

Delavnica in popravilnica
 Stolni trg št. 5.

VELIKE ZALOGE PO ZNIZANIH CENAH

izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

VELIKANSKA ZIMSKA PRODAJA

Opozarjamo spoštovane naše cenj. odjemalce, da o priliki božičnih praznikov in novega leta smo otvorili počenši s pondeljkom dne 17. decembra posebno razprodajo za dobrodelne namene. V ta namen smo ponovno znižali cene posebno zimskemu blagu.

Bogata izbira moškega in ženskega blaga. — Najfinejši plašči. — Zametno blago za lovce, — Izgotovljeno perilo. — Gobasta blago za ženske obleke. — Platno razne višine. — Prti in prtiki. — Brisače. Namizno perilo. — Volnene in bombaževe maje. — Preproge. — Zavesa. — Prevlake za mobiljo. — Posteljne odeje vseh mer. — Opreme za neveste, za prenočišča, za zavode, za penzijone, blazine izgotovljene iz žime in volnem.

POSEBNO ČRNO BLAGO ZA DUHOVNIKE. — NEPOSREDEN UVOZ VOLNE ZA MATRACE.

VSAKO BLAGO, KI NE ODGOVARJA BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE LANKO VRNE.

Na debelo in drobno!

Posebni opusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.